

thi de vare med ved Forhandlingen derom og som nu ikke ville vige tilbage fra Consequentsen deraf — „Der udskrives aarligt saa meget Mandskab, som Loven fastsætter. Fordelingen paa de forskjellige Udskrivningsdistricter stæer i Forhold til det Antal af tjenstdygtigt Mandskab, der ifølge de paa Sessionen erholdte Oplysninger stæer for Udskrivning; det udskrevne Mandskab benyttes i Overeensstemmelse med Armeens Organisationsplan“ (Hør!). Alle de Medlemmer, som vare i den grundlovgivende Forsamling, ville erindre, hvorledes denne Paragraph blev til; der var, som bekendt, en ikke ringe Modstand mod Loven i det Hele taget og en af de Hovedindvendinger, som gjordes fra dets Side, som var imod, at det hidtil varnes fri Mandskab skulde ikke bringes ind under denne Vernepligelseslov, var følgende. De sagde: vi kjende ikke Objectet til denne Lov; skulle vi hengive vore Sønner til at udskrives til Gud ved hvad? Derpaa blev svaret, og det blev svaret blandt andre af Krigsministeren og jeg troer, understøttet af Indenrigsministeren, — dette sidste tør jeg imidlertid ikke sige med Sikkerhed — der blev svaret: der foreligger en bestemt Organisationsplan, den fra 1842, og under andre Betingelser end de, som indeholdes i denne Plan og som knytte sig til denne Plan, vil Udskrivningen ikke foregaae. Derpaa blev bragt under Forhandling, om da denne Plan var en administrativ Plan, som kunde forandres uden ved Lov, eller om den med alle dens Behængsler maatte være Gjenstand for lovlig Forhandling for at blive afændret, og der blev indbrømt dengang fra alle Sider, at den skulde betragtes som Lov tilligemed alle de Betingelser, hvorpaa den hvilde, og kun forandres ved Lov. Den ligger altsaa ikke længere for som administrativ. Jeg kalder alle Dem til Bidne, der have deeltaget i Forhandlingerne om Finantsloven i de forskjellige Aar, med hvor stor Nidskjerhed mange Medlemmer her i Salen i Forbindelse med Krigsministeren have værnet om denne Organisationsplan af 1842; hver Gang navnlig jeg gif ud paa, ved betimelige Foranstaltninger at undgaae den uhyggelige Forhandling, vi have idag, og som jeg forudsæer rimeligviis engang

vilde komme, da sagde man bestandigt: berolige Eder, I have denne Plan at holde Eder til og uden en Lov kan den ikke blive forandret; dette er blevet gjentaget for os saa ofte, og det er derhos blevet sagt, at der forberedes et Arbejde, hvorved dette vilde skee, at vist Ingen kan tage os det ilde op, at vi troede dem, der talte, saaledes, paa Ordet, og navnlig holdt os overbeviste om, at Organisationsplanen af 1842 med alle dens forskjellige Tilnytningspunkter maatte betragtes som Lov. Jeg siger, at Ingen kan tage os ilde op, at vi have troet derpaa og mindst de Mand, der have givet deres Ord derfor, de maatte tvertimod sætte Priis paa, at vi have en saadan Tro paa dem. Men naar de saa ved en forandret Omfordeling af Rekrutmassen, det vil sige den hele Udskrivningsmasse, vise os, at de glemme deres Ord, tænke maaskee ikke derpaa i dette vigtige Dieblit, saa kunne de ikke tage os ilde op, at vi blive angstelige og søge at komme paa en reen God. Naar vi i den os forelagte Lov kun havde seet Foranstaltninger til en Dislocation af almindelig Art af Tropper, saa havde vi, som Ordføreren har sagt, ikke sagt et Ord, thi skulde det komme til Omtale, saa skulde det være under Finantsloven, forsaavidt som det har afstedkommen uundværdige Beføstninger, ikke Forlæggelsen selv, men Maaden — og det skal komme til Omtale der; men naar vi have seet, eller troe at have seet, en Forlæggelse af en saadan Art, at de enkelte Troppeafdelinger blive sammensatte ved en forandret Rekrutering, som jeg har nævnt og troer at have seet ved Artilleriet, saa siger jeg, saa ere vi efter min Mening inde paa det angstelige Misgrebs Gebeet. Kunne vi nu vente, at vi under den Tid, som vil komme til at ligge mellem anden og tredje Behandling, kunne komme til en Overenskomst, en Overenskomst af en saadan Art, at vi, der altid have viist os som de Tilbøielige til at troe, atter gif bort i den gode Tro og lod Sagen blive i sin simple Gænge, saa skulde det være det Duffeligste for mig, og jeg skulde være meget glad, om det kunde skee. Det kunde have gjort et stort Skridt fremad idag, naar f. Ex. Indenrigsministeren, istedetfor at omtale, at man havde